

Čí zločin nese Kain?

Kdo je Kain? Podle biblických textů je to vrah, zločinec. Jméno Kain se stalo přívlastkem pro zlého, závistivého člověka, který je schopen podlosti (ne nutně vraždy) na nejbližších lidech. Ale bylo tomu skutečně tak? Vždyť podle téže Bible všichni lidé pocházeli z Kainova potomstva, protože Ábel byl zabit... Ale pak podle téže Bible všechny spláchla potopa a zůstal jen Noemův rod - potomek dalšího Adamova syna - Seta. Podle náboženských tradic mnoha náboženství je Bible nezpochybnitelnou pravdivou historií. Je napsána takřka rukou samotného Boha.

Kolikrát se však vědci setkali s tím, že si starověcí králové, faraoni, kněží prisuzovali zásluhy, které neexistovaly, přepisovali dějiny pro své osobní účely. A nejen starověcí králové, ale i ti novodobí. Celá historie je toho plná. Bible je však tradičně stále kánonem, dogmatem. Na jejím základě je Kain zločinec, Ábel mučedník, Baal nebo Vaal je synonymum pro d'ábla, Belzebuba.

Ale bylo tomu skutečně tak? Historie je velmi stará, opředená mýty a dogmaty. Skutečná pravda však stále existuje v informačním poli planety a vesmíru. Co se v něm v tomto ohledu zachovalo?

To se podařilo zjistit cestou vědomého snění. Mnoho lidí tyto informace nemusí přijmout. Nu co už, každý má svůj vlastní názor. Lze tomu věřit nebo nikoli, záleží na každém z vás osobně.

Zdá se však, že je třeba vyprávět i tuto verzi biblických událostí. Všechny tajné věci jednou vyjdou na světlo...

...V popředí se rozprostírá rozpálená poušť. Mezi holými kopci jsou bez života roztroušeny šedé kameny. Vítr nese suché trní. Tam v dálce se rýsuje osada nízkých domků s plochými střechami. Vítr fouká čím dál silněji, a vtom se všechno roztočilo v jeho víru, ale tu se najednou poušť zazelenala. Domy se proměnily ve stany. V dálce stál hlouček lidí zabalených v látkách. Na hlavách měli malebné složené turbany nebo něco podobného. Zdálo se, že něco oslavují. Jeden vysoký muž s hustým plnovousem a vysokým turbanem přistoupil ke starci sedícímu u ohně a poklonil se mu.

I tu začal vnitřní hlas vyprávět a popisovat, co se děje. Stařík se jmenoval Adam, nebo jak ho oslovoval ten muž - jeho syn: „Adham“. Syn se jmenoval Kain. Ten z Bible. Pak k nim přistoupil mladý chlapec. Otec mu říkal „Hebel“. Byl to Ábel.

Ábel se choval poněkud podivně. Stále něco říkal svému otci a bratrovi a ukazoval na stádo ovcí pasoucích se v dálce. Jeho otec a bratr nesouhlasně vrtěli hlavou. Pak se jejich řeč začala překládat kdesi v nitru a já jsem jejich rozhovor zaslechla a rozuměla mu.

Ábel na svého otce v prudké hádce téměř křičel. Mluvil o Bohu Jehovovi. „*To Jehova ti dal život, ne Baal, který vládl ve velkém městě. Baal přišel z hvězd na velkém stříbrném disku, ale není to Bůh. Jehova vládne všude.*“

„*Na rodiče si, bohužel, nevzpomínám,*“ odpověděl Adam. „*Z dětství si pamatuji jen bílou mlhu, podivné lidi v bílých maskách s obrovskými očima a malými ústy. Mluvili o Jehovovi, ale nikdy jsem ho neviděl. Pak jsem se ocitl tady, co bylo tam, a jak jsem se tu ocitl se svou ženou, si nepamatuji. Je to pravda. Příběh o hadovi jsi vyprávěl ty po svých nočních bděních, stejně jako příběh o Jehovovi, s nímž komunikuješ. Proč však žádá berana jako oběť? Beran je živý tvor, nemůže být zabit jako oběť. Víš, že nejíme maso, ovce potřebujeme jen kvůli vlně. Jíme ovoce a chléb. Proč Jehova Bůh potřebuje krev a maso?*“

„*Nebudu zabíjet beránka,*“ řekl Ábelův bratr Kain. „*Nevím, kdo je Bůh, ale skutečný Bůh nebude vyžadovat život, krev a maso jako oběť. Pokud to Jehova vyžaduje - není pro mě Bohem. Velký Baal vždycky říkal opak, že lidé nemají jíst maso, pokud to není nezbytně nutné, a tím spíše zakazuje dělat takové oběti. Postavil krásné město, jaké nikdo z nás nedokáže vybudovat. Ani jedním kamenem ze základů chrámu by nedokázal pohnout celý kmen, a on sám jím pohnul vzduchem. Cožpak není Bohem? Obětuji mu ovoce a obilí, ale nic víc.*“

„*Pak si udělám svůj oltář,*“ trvá na svém Ábel. „*A ještě uvidíme, kdo je pravý Bůh, od koho bude oběť přijata.*“

A hle, už vidím Kaina a Ábela na vrcholu kopce, jak skládají kameny na dvě různé hromady. Na každou z nich položili velký kámen a na něj nějaké chrastí. A tady Kain na tento kámen ještě pokládá ovoce a klasy, zatímco Ábel strhl jehně a prudkým úderem nože mu podřízl krk. Bezvládnou mrtvolu odtáhl ke svému oltáři. Oba bratři zapálí chrastí a vzhlížejí k nebi.

A vtom se zvedl vítr. Odněkud zdola přinesl prach. Oblak prachu zahalil Kainovu oběť a zhasl obětní oheň. Ábelův oltář byl o něco dál a prach na něj nedosáhl. Naopak, vítr oheň ještě více rozdmýchal a šedavý dým z hořícího masa stoupal k nebi.

„Bůh přijal moji oběť,“ vykřikl Ábel a vrhl se na Kaina. „A ne tvoji!!! Jehova je náš Bůh, ne Baal. Baal není Bůh, tak proč by se mu měly stavět oltáře?“ Ábel se mohutně napráhl a kopl nohou do oltáře, který postavil Kain. Kameny se skutálely dolů smíšené s ovocem. Kain nevydržel: „Jak se opovažuješ, jsi ještě mladý, vzpamatuj se...“ Mezi bratry se strhla rvačka. Ábel shodil Kaina na zem, ale ten se rychle ocitl na svém protivníkovi. Stačil jeden nešťastný pohyb a Ábelova hlava narazila na kámen. Vzápětí Kain vyskočil na nohy a zděšeně se rozběhl dolů. „Ne, ne,“ křičí. „Nechtěl jsem, aby to takhle dopadlo. Otče, Jehova si ode mě vzal krvavou oběť. Chce krev. Není to bůh, ale d'ábel. Nikdy se mu nebudu klanět, at' mi říkáš, co chceš. Mým bohem je Baal. Odcházím, nesnesu, abych byl příčinou smrti svého bratra.“ Otec stál beze slova, jako by ztratil schopnost mluvit. Ztratil dva syny najednou. Stala se tu strašlivá tragédie. A tady Kain drží zlatou figurku býka, symbol Baala, jak říká vnitřní hlas. „Je to můj bůh a bůh mých dětí. Nevyžaduje krev a smrt. Všechno, co se tu stalo, je dílem Jehovy. Odcházím do Baalova města,“ tak řekl Kain a začal nakládat své věci na vůz.

Osadou se ozýval pláč a sténání. Ábel byl zabalen do rubáše a odnesen k jeskyním, kde byla pohřební místa. Otec seděl lhostejný ke všemu od smutku, jeho žena si rvala vlasy. Nezabránili Kainovi a jeho ženě v odchodu.

A tady už se někde dole mezi skalami plazila pouští malá Kainova karavana. Skleslí oslíci táhnou vrzající povozy, stádo ovcí unaveně bloudí. A vpředu písek a kamení, zelené oázy, východy a západy slunce.

Někde tam v dálce se náhle objevilo obrovské město s bílými kamennými paláci, seřazenými sloupy, s obrovskými postavami mramorových lvů a býků.

Pak se ale znovu zvedl vítr a suché trní se zatočilo v podivném tanci. Jen co vítr utichl, spatřila jsem na místě města ruiny a... moderní turisty. „*Tohle je Baalbek,*“ znovu naznačil vnitřní hlas, „*Baalovo město*“. Obrovské kameny, které tvoří hradby, jsou prostě úžasné. A tu mě to unáší přímo přes ně. Předě mnou jsou nějaké vchody, temné a hluboké. Vedou někam dolů. Vpředu je další zed', ale ta jako by se rozplyne a já se ocitám v podivném sále s obrovskými sloupy. Uprostřed stojí kámen. Je neuvěřitelně velký. A pak začne zářit ohnivými záblesky a stane se... průhledným. Uvnitř něho stojí na podstavci postava obrovského zlatého býka. Pomalu se začne otáčet. A už je tlama býka naproti mně. Jeho obrovské oči se naplňují zeleným světlem. Všechno se začíná topit v tomto světle a skrze něj se pomalu objevuje obrovská postava v podivné pokrývce hlavy v podobě vysokého turbanu spleteného z copů. Vousy spletené do mnoha malých černých copánků. Zpod těžkého bujného obočí na mě zíraly obrovské hnědé oči. V uších měl navlečené zlaté náušnice v podobě kroužků. Promluvil... Cizí nesrozumitelná řeč duněla prostorem. Ale okamžitě se začala překládat kdesi v mém nitru.

„Jsem ten samý Baal, který sem přišel z planety u vzdálené hvězdy v souhvězdí Býka.“ Otočil se a vedle něj stála stejně vysoká žena. I její tmavě ryšavé vlasy byly spleteny do mnoha copů a na hlavě uspořádány do tvaru korunky, na hrudi měla

náhrdelník s basreliéfem lva. „Tohle je moje choť Anat z planety v souhvězdí Lva. Přišli jsme pomoci Hyperborejcům a Atlantům zbavit se vlivu civilizace Nifilim z Nibiru, kteří se usadili na planetě Glorii, skryté před vámi za Sluncem. Ale, bohužel, když jsme sem dorazili, agenti Nifilim či Anunnaki, jak si říkali před lidmi, už Atlantidu obsadili a poštvali ji proti Hyperboreji. Došlo ke katastrofě, jediné, co jsme mohli udělat, bylo zachraňovat uprchlíky. Dlouhá staletí a tisíciletí jsme Nifilim-Anunakiům odolávali, dokud je nenapadlo vsunout do nitra Země svou laboratoř v podobě vejce s obálkou ze zlata a rtuti, do něhož umístili odraz světa (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní?).

Těžce jsme bojovali s loděmi Glorie, které rozbily město, jež jsem postavil, a my jsme museli zmizet. A potom Anunnakiové vyprávěli lidem o mně a mé ženě strašlivé příběhy. Jako bych byl démon zla, pekelný ďábel, kterého mimochodem sami také stvořili ve své laboratoři. Vyprávěli lidem o orgiích, které se nekonaly, aby nás vykreslili tím nejstrašnějším způsobem. Místo toho nás představovali jako temné cizince z temných světů. Tímto způsobem se objevil strašidelný Baal či Vaal neboli Belzebub. Strašák pro lidi, aby na nás zapoměli. My jsme ve své době po katastrofě Atlantidy pomáhali mnoha národům, takže nás lidé podle svého dětinského vnímání uctívali za bohy, vždyť už byli zpracováni Anunnaki. Anunnaki jim naopak představovali svého zástupce jako boha. Umístili ho do laboratorního vejce uvnitř země. A tam začal provádět pokusy na vytvoření nových lidí z opic. Pojmenovali ho Jeyahowa. Jeho služebníci prováděli pokusy na Adamovi a Evě, a poté je vypustili do světa, přičemž laboratorní vejce nazvali Edenem. Adamovi vymazali paměť, takže si na svého otce nemohl vzpomenout. Ten koneckonců neexistoval. Anunnaki ho stvořili ve zkumavce, jak u vás říkáte. A potom stvořili Evu z Adamova těla, z buněk jeho žebra. Pokusnou rodinu vysadili na určitém místě a sledovali, jak se rodí děti. A pak se o nás najednou dozvěděl starší syn. Historie o nás stále uchovávala nezakreslené vědomosti. A dokonce i mé město bylo znovu postaveno, ale z prostých kamenů. Mnozí na nás stále vzpomínali jako na zachránce po katastrofě Atlantidy. Adamův starší syn Kain se začal řídit pravidly, která jsme lidem dali. A Ábela s jeho vznětlivou povahou ulovili Anunnaki a začali s ním komunikovat. Vštípili mu, že i život zvířete nebo člověka lze obětovat pro Boha a že tím se projevuje oddanost. Chtěli otrockou poslušnost a lojalitu. Záměrně vytvořili situaci, v níž se stalo neštěstí, a potom sepsali příběh o Kainově zločinu, o mučedníkovi Ábelovi, o strašlivém ďáblu Baalovi, o strašlivých obřadech v Baalových chrámech, aby zastrašili ty, které vytvořili. Vzápětí za Kainem poslali ty nejhrůznější lidi, aby se tyto obřady staly skutečností a aby kult zlatého býka ztratil spojení se mnou a stal se prostě kultem zlata, bohatství, peněz a moci. Tak se vše zvrátilo - pomalu, ale jistě. A potom se Kainovi potomci utopili v nové potopě a nazvali to všechno velkou potopou, což nemá nic společného s tsunami, která vznikla při zániku Atlantidy. Tak se píše historie ve prospěch těch, kteří to potřebují. Takto se píše doposud. Pravda však stále zůstává v prostoru, ať už si myslí nebo píše kdo chce, co chce...“ Baal zmlkl, všechno se opět zamlžilo v zelené záři a obrovský býk se naposledy podíval svýma bezednýma očima a proměnil se

v tisíce hvězd vířících v neuvěřitelném víru. A už tento vír letí nad pouští. A spolu s pískem a prachem to trní letí staletími a tisíciletími zapomnění pravdy.

Zapsala Valeria Kolcova 20.04.2014